

[Jørgen Junior.]

det, og der er ingen begrundelse for dette forslag. I øvrigt er naturligvis vor principielle indstilling til hele daginstitutionsproblematikken, som jeg ikke finder nogen begrundelse for at komme ind på i anledning af dette forslag, ikke positiv over for den måde det køres på for øjeblikket. Vi finder, udviklingen er helt forkert. Det er med til at nedbryde ansvarsbevidstheden, og vi kan klart gå imod dette forslag fra venstrefløjnen.

Bertel Haarder (V):

Jeg vil gerne fremføre to betragtninger mod den argumentation, at det jo i virkeligheden er gratis at ansætte en hel masse flere på daginstitutionerne.

For det første vil jeg sige, at det kan jo alle komme og sige, det kan enhver offentlig institution, ethvert offentligt ansættelsesområde komme og sige, og det kan hvert eneste private ansættelsesområde også komme og sige, det kan landmænd og malere og alle mulige overarbejdede personer komme og sige: det er jo i virkeligheden gratis, hvis staten gav os lidt mere medhjælp her og betalte for det. Alt er gratis, hvis man skal tro på den argumentation.

Jeg skal ikke bestride, at man i arbejdsløshedsperioder billigt kan udvide den offentlige service på forskellige områder, men der er i så fald ingen som helst begrundelse for at hale dette område frem som noget særligt. Derimod er der god grund til at ræsonnere som sådan: kunne vi ikke have plads til lidt flere inden for den samme lønsum både i den offentlige sektor og i den private sektor? Men det forudsætter unægtelig en betydelig skrappe indkomspolitik end den, vi fører, og det er ikke venstre eller andre af de liberale partier, som er imod, at man skal føre en skrappe indkomspolitik. Tingene hænger sammen. Det må forslagsstillerne også erkende.

For det andet bliver personalet forøget. Der bliver ansat 16 pct. flere børnepædagoger de næste 5 år. Det følger af kommunernes udbygningsplaner, det har vi ingen indflydelse på, det må kommunerne gerne, det er deres sag. 16 pct. flere er kommunernes egen plan for de kommende 5 år. Man kan altså konkludere, at intet område i det danske samfund har så velsignede beskæftigelsesmuligheder som lige netop børnepædagogernes område. Det overgås vist ikke af noget andet felt i det danske samfund. Så hvorfor det lige akkurat var dér, man

skulle bestræbe sig for at slå rekorden, som børnepædagogerne har – ikke Danmarksrekorden, verdensrekorden – ved jeg ikke.

Så vil jeg spørge forslagsstillerne: har man tænkt sig med forslaget, at man skal have både i pose og sæk, eller er tanken den, at man skal have nogle flere pædagoger i hver børnehave og til gengæld lidt færre pladser? Vi må have forslagsstillerne til at bekende kulør på det punkt. Foretrækker forslagsstillerne, at vi bruger den 16 pct.s vækst i antallet af børnepædagoger, vi skal have i de kommende år, til at øge personaleforbruget på de institutioner, vi har i dag, eller ønsker man ligesom Danske Kommuner, at den 16 pct.s vækst skal bruges til at øge antallet af institutionspladser med 16 pct.? Man skal jo vælge, man tvinges til at vælge. Uanset hvor mange penge forslagsstillerne kan finde på at bevilge til området, kan de ikke slippe for at vælge mellem de to muligheder: skal de bruges til at øge antallet af ansatte pr. institutionsplads, eller skal de bruges til at udvide antallet af pladser? Der skal træffes et valg, man kan ikke smygge sig uden om det ganske enkle prioriterings spørgsmål ved som sædvanlig at sige, at man skal have både i pose og i sæk, vi skal have det hele. Den duer ikke. I intet samfund kan man få det hele, der må vælges, og det må vi have et svar på.

Så vil jeg gerne sige til de to socialdemokrater, der har talt her før mig: hvad skal vi egentlig med den indledende smøre om, at i virkeligheden er socialdemokratiet imod denne besparelse, som blev gennemført? Hvad er det for en ynkelig slutning, der var på den socialdemokratiske ordførers tale? For når det kommer til stykket, har det danske socialdemokrati ikke stillet forslag om at lave om på disse ting. Intet forslag har vi set, hvorfor? Fordi regeringen godt ved, at man er nødt til at fastholde de besparelser, som venstre-regeringen i sin tid støbte fundamentet til. Det er man nødt til. Det er nu engang rollefordelingen i dansk politik, at venstre kæmper for de besparelser, som derefter bliver forudsætningen for, at socialdemokratiet overhovedet kan regere landet. Det er rollefordelingen i dansk politik. Derfor synes jeg, at det er ynkeligt med sidebemærkninger om, at i virkeligheden er vi også kede af det osv., men for resten indkasserer vi besparelsen med glæde og bruger pengene til noget andet, så kan man nemlig glæde begge grupper, dels kan man glæde dem, som man bruger pengene til, dels kan man sige til dem, man